

In het Lucasevangelie heeft Jeruzalem een bijzondere betekenis. Het is de plaats van de verrijzenis, de plaats van het leven. Dat is helemaal anders dan bij Matteüs. Daar is Jeruzalem de plaats van het kwaad en de dood. Immers, daar is Jezus gedood en daar worden christenen vervolgd.

Het hele Lucasevangelie is opgebouwd als een tocht naar Jeruzalem, een weg naar het volle leven. *Twee van de leerlingen gaan op weg naar Emmaüs, een dorp dat zestig stadië van Jeruzalem verwijderd ligt.* Ze gaan dus in de verkeerde richting. Dat is te begrijpen: hun grote voorbeeld en vriend is gedood op een kruis. Uiteraard rouwen ze. Er is verdriet, angst en ontgoocheling. *'Wij leefden in de hoop dat Hij degene was die Israël zou bevrijden.'* Het bericht dat Jezus leeft brengt hen in verwarring. Maar Jezus zien ze niet. Ze kunnen er niet in geloven. Ze zijn ver van Jeruzalem. Ze gaan naar Emmaüs, weg van het leven.

Ze spreken met elkaar over alles wat er was voorgevallen. Terwijl ze zo met elkaar in gesprek zijn, komt Jezus zelf naar hen toe en loopt met hen mee, maar hun blik wordt vertroebeld, zodat ze Hem niet herkennen. Jezus roept hen niet tot de orde. Hij zegt hen niet dat ze de verkeerde richting uitgaan en dat ze moeten terugkeren naar Jeruzalem. Hij loopt met hen mee, op hun weg. En Hij luistert naar hen: *'Waar lopen jullie toch over te praten?'* Zij vertellen over wat ze hebben meegemaakt met Jezus uit Nazaret, een machtig profeet in woord en daad in de ogen van God en van het hele volk: *'Onze hogepriesters en leiders hebben Hem ter dood laten veroordelen en laten kruisigen.'* En ze vertellen over hun verdriet, hun pijn en hun ontgoocheling.

Als zij hun verhaal verteld hebben, neemt de vreemde tochtgenoot het woord. Het is alsof Hij een diagnose stelt van hun situatie: na al wat ze hebben meegemaakt zijn ze (nog) niet in staat om te *geloven in alles wat de profeten gezegd hebben*. En Hij getuigt van zijn geloof in de verrijzenis. Bovendien vertelt Hij waarop zijn geloof steunt. *Hij begint bij Mozes en de Profeten.*

Geen correctie dus. Hij vraagt hen niet zich om te keren. Er is alleen nabijheid. Jezus luistert eerst en spreekt daarna over zijn eigen geloof, woorden die betrekking hebben op de situatie van de twee leerlingen. Zulke nabijheid is bron van verbondenheid: *'blijf bij ons'*. *Hij gaat met hen mee en blijft bij hen.* Hij komt bij hen thuis.

Aan tafel neemt Hij het brood, spreekt het zegengebed uit, breekt het en geeft het hun. Nu worden hun ogen geopend en herkennen ze Hem. In het breken en delen van het brood is de verrezen Jezus bij hen.

Ze staan op en gaan meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantreffen. Ze staan op uit hun verdriet, hun angst en hun ontgoocheling. Zo delen ze in de verrijzenis van Jezus. Hun geloof krijgt een nieuwe inhoud: *de Heer is werkelijk uit de dood opgewekt.*

In Jeruzalem zijn ze samen op de plaats van het Leven. Ze vinden er mensen die iets gelijkaardigs hebben meegemaakt als zij. Ze vertellen aan elkaar wat ze hebben beleefd. Zo ontstaat er opnieuw een geloofsgemeenschap.

Het Emmaüsverhaal nodigt ons uit om na te denken over de eucharistie en geeft ons enkele interessante ideeën.

De leerlingen gaan weg van Jeruzalem, de verkeerde richting. Jezus roept hen niet op tot omkeer. Hij gaat zelfs mee op hun weg. Waarom begint de eucharistie dan met een schuldbelijdenis en waarom wordt er daarna nog verschillende keren over de zonden gesproken? In plaats van mensen te confronteren met hun eigen falen, is het beter de nadruk te leggen op de nabijheid van de verrezen Heer, ook al gaan we soms de verkeerde richting uit. Die nabijheid geeft leven.

Jezus luistert naar het verhaal van de leerlingen en vertelt zijn boodschap van leven zo, dat ze op hen betrekking heeft. Daarom is het goed dat voorgangers vóór de viering de mensen verwelkomen en luisteren naar hun verhaal. Dan krijgen het breken en delen van het brood en het gebed een heel concrete betekenis voor de aanwezigen. In dat gebeuren is de verrezen Jezus aanwezig.

'Brandde ons hart niet' zeggen mensen als eucharistie vieren hun leven raakt. Die hartverwarmende nabijheid van de verrezen Jezus doet mensen opstaan. Zo groeien geloofsgemeenschappen.

Verrezen Jezus,
Gij gaat met ons op weg,
welke richting wij ook uitgaan.

Dank voor uw nabijheid,
die wij niet zien
als onze ogen vertroebeld zijn.

Dank omdat Gij luistert
naar ons verhaal,
in goede en kwade dagen.

Dank voor uw Woord van Leven,
dat ons de weg wijst
uit wat ons leven afbreekt.

Dank voor uw aanwezigheid
in het breken van het brood
en het delen met elkaar.

Dank U, Jezus,
uw hartverwarmende nabijheid
doet ons opstaan en leven.

Amen.

Schilderijen:
Louis Van Overloop

In het licht van Gods woord

*Opstaan
om te leven*